

Jakobi seiklus

Uhe linnakese ääres elas üks noor paar. Tema nimi oli Jakob ja ta oli väga vaene. Tal ei olnud raha isegi väikese majakese jaoks. Seepärast elas ta linna mahajäetud osas lagunenud puuskäevus. Puuskäevuse keskel oli kunagi asetsenud uhke kivi süügi endisest kuningast, kuid ükskord suure tormiga oli vana ja vilets kivi ümber kukkunud, moodustades puuskäevuse sisenusse kahale katused. Nii oligi Jakob sinna elama asunud. Ta elas seal üksi, õdesid - vendi tal polnud ja vanematelt teadis ta vaid seda, et need olid surnud, kui Jakob oli veel väga väike.

Tööd Jakobil polnud, kuid tahtu otsis ta süügi sealt. Tihti aitas ta vanemaid inimesi ja kelle rahakott vähegi lubas tasusid selle eest.

Ühel päeval, kui Jakob lonkis niisama linna tänavatel, kuuldi ta järsku häält: „Kus Te oneti hulkusite? Isereemona hakkab poole tunni pärast! Te vaadake oneti ennast, missugune Te väljaga näete!“ Jakob pööras nattu ümber ja enne, kui ta midagi vastata jõudis, tõnnati ta valge auto tagaistmehel. Temaga enne vääkinud naine asus kahe autajuhtiga jutustama mingist suurest tordist, mis tuleb nattu ära tunda. Jakob ei saanud midagi aasa ja ta küsis imestunult lihikete puunide juure ja peene valge kleidiga naiselt: „Mis sinu toimub?“ „Ära mängi lalli, Karl!“ käheas naine ja sõaditas edasi.

Peagi jõudsid nad suure ja uhke villa juurde mille paremal küljel ronis mööda seina lunderahi. Naine tõmbas Jakobit kiiresti uksest sisse, treppist üles ja uksest sisse. „Mine nattu pesema ja pane ennast valmis,“ lausus naine, keda autajuht oli nimetanud

